

SIMOR ANDRÁS

Versek a Leendőért

2014-2015

BUDAPEST

Z-füzetek /159

**Sorozatszerkesztő
SIMOR ANDRÁS**

**ISBN 978-615-5357-02-2
ISSN 0866-4420**

Felelős kiadó a szerző

Felelős szerkesztő Striker Judit

Terjeszti a Könyvtárellátó Közhasznú Társaság

© Simor András 2015

Míg gólya ül a póznán,
nem pusztul el világom,

bár rémek vihorásznak
halálra ítélt fákon,

ördöghad alvilágból
rontani, ölni készül.

Botladozik az ember,
erejét veszti, szédül.

Irgalomért csengni
nincs undorítóbb szégyen

írtam, mi más tethetnék,
kétezertizennégyben.

Letölthető:

[[PDF formátumban](#)] [[EPUB formátumban](#)]

Fenyeget tegnapom

Hét évtized után
a rettegő gyerek
ismét énbennem él,
rászólni nem merek.

Mire várt mostanig
hét évtizeden át,
szólni kihez akar,
milyen jövőbe lát?

Nézek magam elé
és hosszan hallgatok.
Rosszak az éjszakák,
rosszak a nappalok.

Fenyeget tegnapom,
már a hold se kerek,
ismét énbennem él
a rettegő gyerek.

Születésnapok

Szép szám: harminchárom.
Május havát várom.

Július: hetvenhét.
Bár fele se lennék.

Barnabást irigylem,
kétesztendős isten.

Hová szalad, hol fut?
Kéne egy vakondlyuk.

Bújjunk bele ketten,
úgyis rög felettem

hamarost, vagy később,
úgy írom, mint vésnök

fémbe, ezt a verset,
rímelve szerzet,

másképpen: poéta,
nem bolygó, kométa,

kicsi csillag inkább,
ma már egyre ritkább.

Félálom

Cszozogok, csoszogok,
mintha ébren volnék.
Hunyorgó csillagok,
gyertyaként a hold ég.

Elszállni, messzire,
lennék inkább gólya!
Nincs velem senki se,
házunk miért ója?

Üres régen a kert,
szilva sincs az ágon.
Kóbor kutya, kivert,
verscsontomat rágom.

Elásni, de minek?
Nincs másféle kincsem.
A február rideg,
mi ül a kilincsen?

Macska rí, avagy én,
most aludni bölcsebb.
Ablakunk üvegén
szebb nap mikor zörget?

Fohász

Nemcsak viharok tépnek
elhagyott házakat,
a gerendát szú rágja.
Mi lesz, ha ránk szakad?

Ha meghasad az égbolt,
és cserepe lehull,
csak nézi majd az ember,
áll mozdulatlanul?

Ha a föld alvilág lesz,
hol Belzebub tanyáz,
akad menedék rajta,
rejtőzni régi ház?

Mit rejt még a jövő,
nem tudja, senki se.
Honnét hányféle ördög
leselkedik ide?

Jahve és Zeusz hallgat,
egyikük se felel.
Fohászt magamnak mondok.
Elvégre élni kell.

Gábrriel arkangyal átkozódik

Ez nem én vagyok!
Én, aki

ujjamból csurgatott tejjel
tápláltam Ábrahámot
a sivatagban,
aki Ádámot és Évát
kikergettem a Paradicsomból,
én,
aki nem országalmát,
hanem lángoló pallost
tartottam a kezemben –
mit képzeltetek rólam?
Ezt
megbánjátok még, nyomorultak,
bűnhődtek érte hetedíziglen.

Gábrriel arkangyal mérgelődik

Pedig
világosan elmagyaráztam
Dánielnek
hogy hiába jön el az Antikrisztus
nem pusztul el a világ

A fű kisarjad
a kos szarva a gonoszokba dőf

Közeledik
a Messiás
Isten fia
az Ember

Hiába Heródes
Pontius Pilátus
a kereszt

A Golgotán
ő győz
nem a belé szúrt lándzsa

Ady-rím

Hol vagytok, társaim,
Ti tegnapiak,
Fejeteken éjféli holdfény
Eget-verő, fényes sisak,
Árválkodik a rím.

Hol vagytok, társaim,
Ladányi, Györe,
Fejeteken éjféli holdfény
Vagy Szivárvány köre?
Árválkodik a rím.

Elvágódás

Elaludni volna jó,
messze úszni, mint hajó,
nem töprengni terveken,
ringani a tengeren.

Mint vén bárkát egykoron,
irányítna árbocom
ismeretlen partokig,
hol boldogabb nép lakik.

Szebb világot látni ott,
burjánzó, zöld pázsitot,
pálmafákon madarat,
ámulni a fák alatt.

Másutt lenni volna jó,
messze úszni, mint hajó,
nem töprengni terveken,
ringani a tengeren.

Látomás

Kísértet fut a mezőn,
bárhová bújssz, szembejön.
A rémteli fák alatt
pokolba visz vak csapat.

Nincs itthon helyem

Van-e még kiút?
Préda lett a hon,
rabol szabadon,
ki rabolni tud.

Várom szebb jövőt.

Vénen, betegen.
Nincs itthon helyem,
míg itt vannak ők.

Egy gázolásról

Kik gázolták el V. A.-t? Valakik.
Óvakodjék, ki Felcsúton lakik.

A remény

Amíg
a Diktátor
nem vicsorít
és nem harap
Istenként
tisztelik

„Ő
őrzi a Hazát!”

Amikor
vicsorítani
és harapni kezd
ráébrednek
ez nem házőrző
ez véreb

Két hexameter

Három püspöki áldás, ám hálóba a labda
mégse gurul, focizáshoz, Viktor, nem stadion kell.

Róluk

Ne írjuk le nevüket,
nyomukban halál üget.

Többé nem nő ki a fű,
fa törzset szétrág a nyű.

A nyomukban rémület,
ne írjuk le nevüket.

Jövendő

Jön a bika, a bika,
bikák legvadabbika.
Meg is ette a fene!
Torreádor kellene.

Torreádor nincsen itt.
Rajtunk akkor ki segít?
Jön a bika, a bika,
bikák legvadabbika.

Teámat iszom

Vírusok járnak
keresztül-kasul,
szép sovány leszek,
míg e csata dúl.

Mert kifosztanak,
olyanok ezek,
mint a kormányon
levő emberek.

Nem is emberek,
vírus mindegyik,
az emberfélét
pusztítják, eszik.

Koplal a szegény,
koplal a gyerek,
a Vezér vírus
hízik, képzeleg.

Iszom a teát.
Vagy jobb részegen?
Fáj tudni, mivé
nő a Förtelem.

Mert Förtelem ez,
Förtelem bizony.
Szép sovány leszek.

Teámat iszom.

Dobó István félj aj dúl

Egerben Wass Albert szobra
verset szaval, ez a módi.
Miért védtük ezt a várost?
Jaj, Bornemissza, Tinódi!

2014. október 12.

Új Dózsa Györgynek,
ó, jönnie kell!
De fog-e jönni?

Vagy mint a többi,
holtan menetel?
Mert ölnek, ölnek.

Vígan tobzódnak
hitvány győztesek.
Meddig, még meddig?
Hajnaltól estig
életünk felett?
Pusztul a Holnap.

Leendőnk vesszen,
ha úgyse lehet.
Ha nem jön Dózsa,
Sorsunk adósa
s hoz ítéletet.

Csak órá várok
nyimnyámok között.
De fog-e jönni,
támadni, győzni
ad hitet, erőt?
Sisteregj, átok!

Szobrok

Tisza, Bethlen, Horthy.
Ki tölti a sort ki?

Ébredjünk fel egyszer,
jöjj, megváltó fegyver!

Jézus szól

Ezek hivatkoznak rám,
kik tobzódnak a bűnben?
Én a kufárokat
a templomból kiűztem!

Bugyor a Pokolban

VIII. Kelemen néven
ő pápa volt nemrég
hagyta hogy Giordano Brúnót
élve megégessék
ezért várta a Gyehenna
bűnére nincs mentség

Anarchista torreádor álma

Putyin és Orbán,
szemem bikát lát.
Döfni tör kéne,
vagy dobni gránát!

Epigramma

Spanyol vagy magyar honban,
ki ott született, hol van?
Külföldről vágyik vissza.
Jobb annak, ki turista.

San Antonio de la Florida

Szent Antal vagy Camilo Torres,

Munkácsy Krisztusa,
koldusok, kurvák védőszentje,
máig tartó tusa,

papok Istene nincs velem,
vén Jahvét látom itt,
ő diktálja holnapjaim
lázado verseit.

Lukianosz

Aludj, kutya elvtársunk. Mi még
a rendőröknek nekimegyünk.
Nem felejt el az athéni nép.
Ugass az égből, drága ebünk.

A fajok eredete

Házamba bújok, kagylónyi vigasz.
Sajnálom, Uram, semmi se igaz.

Egy csimpánz mondja 1871-ben

Ez a Charles
kíváncsi
aggodalmas
máskor
mosolyog
dühöng
bánatos

Egész jó csimpánz lett volna
itt élhetne közöttünk
fenn a fán

Veréb-vers

A fákon ködsisak.
Borong az őszi nap.
Veréb csipog. Nicsak!

Szóljunk Tandorinak.

A fagy földre veri.
Nincs, ki észreveszi.
Meg kéne menteni.
Szórjunk magot neki.

Jöjjön egy magvető,
itató, etető.
Ne verje az eső.
Érjen ide Dezső.

A régi írógép panasza

Rajtam
már
senki se kopog

Laptop
számítógép
kell nekik

Ujjak
érintését
többé nem érzem

Itt állok
a sarokban
hamarost
múzeumi tárgy leszek

Add vissza!

„Add ide!” – mondja Bamus,
kinek igaza van,
„add vissza!” – mondom én is,
bár elfullad szavam.

Add vissza a nyírfákat,
mindegyik nagyra nőtt,
minden kivágott fánkat,
mi nőtt tegnapelőtt,

add vissza földjeinket,
a letarolt mezőt,
Barnus ott szaladgál majd,

boldognak lássam őt.

Add vissza gyárainkat,
s ki állt a gép mögött,
a munkást is add vissza,
a férfit és a nőt.

Add vissza elvett házunk,
előtte a fenyőt,
kivágattad, te hitvány,
toboza széttörött.

„Add ide!” – mondja Barnus,
kinek igaza van,
„add vissza!” – mondom én is,
bár elfullad szavam.

Zitának

Zita, Zita,
csigabiga,

házad hol van,
fenn a Holdban?

Komor este.
Monor messze.

De Pestváros
nem magányt hoz

Ej iramlik.
Nap se alszik.

Milyen fény ez?
Barnus ébreszt.

Már beszél ő.
Sose késő

megetetni
(szeret enni).

Futkos, hol van?
Nem a Holdban,

köztünk, itt lenn,
kicsi isten,

fiútündér,
kit te szültél,

csigabiga,
Zita, Zita.

A táncos

Emelgeti lábait,
ugrál válla, feneke.
Barnus táncol, génjeit
nem tőlem szerezte be

„Nézzétek a táncomat,
vigadozzatok, nagyok!
Szedd, mamó, a lábodat,
papó, hoppla, itt vagyok.

Labda gurul, elkapom,
jön az első félidő,
neked oda nem adom,
tánci, tánci, táncidő.”

Barnus táncol, génjeit
nem tőlem szerezte be
Emelgeti lábait,
ugrál válla, feneke.

Andrea Valentinának

Andrea Valentina
a fényképpel játszik
és ide-oda rakja
kenyere darabkáit

Melyik sarokból leskel
Rozira gondol mostan
felkapta őt nem egyszer
ki vele pörgött hol van

Caracas Budapesttől
messze van nagyon messze
Andrea Valentina
bújj el ebbe a versbe

Utazás kolibrigépen

Zunzún
zunzuncito

colibri
kolibricska

légi bricska
szúnyogmadár
légypropeller

Gyía papó
ihol a ló

hova hova
hát sehova

kolibricskán
légi bricskán

Rozi te
hallod-e

oda
amoda

vagy ide
emide

ihol a ló
gyía papó

nyíltok
titkok
kip-kop

kinek
csőre kipeg-
kopog

mi e nesz
mit jelez

Zunzunok
légi bricskák

Izibe utazzunk
Rozi csibe

Mese

Volt egyszer egy aligátor,
hogy milyen volt, alig bátor.

Nem úszott a víz alatt,
utálta a halakat.

Félt, mikor jött egy keszeg:
„Holnap vízi gém leszek!”

Félt, mikor egy harcsa jött:
„Jaj, a fogam eltörött!”

A békától rettegett,
amikor rá brekegett.

Ha ciripelt a tücsök, szólt:
„Innét menekülök!”

Hogy milyen volt, alig bátor,
mindig félt az aligátor.

Beszélgetés a macskával

Mit látsz, madarat,
ág felett, alatt,
ázott verebet,
morzsát csipeget?

Tél ez, nem tavasz,
mindent behavaz,
nem neked való,
jéggé fagy a hó.

Április ha jön,
ébredő mezőn
szellő, kisgyerek
játszik, hempereg.

Nézz ki, odakint
nap hevít megint
vidám madarat
új lombok alatt.

Várj még kicsinyég,

kiderül az ég,
zöldell a határ,
rügyet bont a nyár.

Ablak üvegén
azt kémlelem én,
jön-e szebb idő,
nekem is kinő

virág, szerelem,
új búza terem,
ág felett, alatt
látok madarat?

Őszi vers

Ez már őszidő,
szemerkél, esik.
Ritkán süt a nap.
Hangyák keresik

a bolyba vivő,
száraz, jó utat.
Egy ázott veréb
morzsákat kutat.

Szeptembert viszi
a gólyamadár,
repül messzire,
Afrikába száll.

Minden beborul,
szürke fent az ég.
Lesz-e tavaszom,
nyaram lesz-e még?

Sóhaj

*Telemre készülődöm
T.A.*

Telem érkezik,
vele rút fagyok.
Kéne egy barát.
Egyedül vagyok.

Egyedül vagyok.
Ébredni se jó.
Hideg van belül,
hullni fog a hó.

Hullni fog a hó,
jönnek rút fagyok.
Kéne egy barát.
Egyedül vagyok.

Koszorú helyett

Hol van Tabák, vagy ahogy
Feri mondja: Tobakom?
Kivel búsul odaát?
Vakarom a kobakom.

Aki magára marad,
kopár, mint egy ócska rom.
Hol van Tabák, vagy ahogy
Feri mondja: Tobakom?

Álom

Morog, unja a sírt Tabák:
„Még söröcske sincs idelent.”
Csak a kukacok kérdezik:
„Melyik regényed írtad át?”

Szapphói strófák télidőben

Rút november, mennyi a tócsa, szél fúj.
Őszre tél, majd télre tavasz, ha lesz még!
Jó barát nincs, ő, aki jó barát volt,
már odaát van.

Jó barát nincs, senkise, már nem is lesz.
Rút november, mennyi a tócsa, szél fúj
Őszre tél, majd télre tavasz, ha lesz még!
Várom a májust.

Nyáridő, jöjj, drága Nap, el ne rejtőzz!
Bújna ember, bújna madár, ha fészket

fagy nem érné, nincs hova bújni, félünk.
Fázik a lélek.

Szürke égbolt, nincs hova bújni, félünk.
Jég, ha ránk tör, házat is elsodorhat.
Nyáridő, jöjj, drága Nap, el ne rejtőzz!
Várom a májust.

Levél

Rút álom,
Tabákom

nem is szól,
eliszkol.

Már ébren
azt kérdem,

hová, mért:
Netán bért

kapsz érte,
megérte

sietni,
elmenni?

Ki vár ott,
barátot

itt hagyni,
megannyi

jó verset,
mit szerzett.

ki prózát,
nem strófát

írt hajdan,
de bajban

verselni,
mint senki,

tudott ő,
lett költő.

Ne iszkolj,
várj, hívj, szólj,

Tabákom,
Tabákom!

Nyár kell

Locspocs helyett nyár kell,
se tőke, se kartell.

Szőlőtőke inkább,
víg kölykök szakítsák

venyigén a fürtöt,
forrjanak az üstök,

hordóban bor érjen,
villámok az égen,

süssön rügyre, magra
új aratás napja.

Öregek se félnek,
vége van a télnek.

Kórházban

A nyugdíjas
taxisofőr
azzal büszkélkedik,
hogy kiket fuvarozott
évtizedeken át.

„A híres emberekkel
aláírtam
a névjegykártyámat.
Vannak,
akik
gyűjtik az ilyesmit.
Jó pénzt lehet
keresni vele.”

Ki-ki
az életét
meséli.

Én hallgatok

Műfog-nekrológ

Két műfogam kiesett,
kemény volt a kifli.
Mérgeledöm: „Mi eset!
Utálatos stikli!”

Pöszögök rá egy kicsinyt,
kár miatta sírni.
Ne szidjuk e kifli-csínyt,
van gonoszabb stikli.

Ez is jó szó: „pöszögök”,
rímbe kéne írni.
Milyen vers ez, te köcsög,
kemény volt a kifli.

Önarckép

Csak trappolok a rengetegen át,
hol rengeteg a csapda,
édesapám, az öreg elefánt,
erejét nekem adta.

* * *

Milyen mohó elefánt,
mennyi ágat le-leránt!
Nincs füge, megette mind.
Csupasz ágon egy se ring.

* * *

Ormánnal vagy botnak
kampójával, mindegy,
sikerült, leszedtem
a fügéket, mindet.

* * *

Kinek nagy az orra,
ne készüljön torra,

eszegessen inkább,

hörpintsen pálinkát,

télen is meg nyáron,
havon avagy sáron

elefánt, két lábbal
átlábal, átlábal.

Hajnali játék

Jön a róka,
szimatol,
ürgelyukat
kiszagol.

Fürge ürge
hova bújt?
Védi, óvja
az a lyuk!

Parlamenti felszólalás

Már az sem elég,
ha egy padja van?
Műemlékre les,
ki hajléktalan?

Bambán álldogál
Kormányzónk előtt,
kinek itt s amott
végre szobra nőtt?

Túrhetetlen ez,
rendőr kell ide,
ki hajléktalan,
menjen helyire!

Nézze az eget
bámész hold alatt,
húzza meg magát,
hol még pad akad.

Átváltozások

Ábrándozik a kecske,
miért nem vagyok fecske?

Aki miákol csacska,
nem lesz belőle macska.

Töpreng az ákombákom,
hová bújt el a rákom?

Haragszik a komondor,
lerágott csontra gondol.

Ember jön, költőféle,
csorba kaszája éle.

Kicsoda ő, én lennék?
Vagyok magamnak emlék.

Menekülők

Veremből verembe,
micsoda rettenet!
Szitkozódik, akit
sorsa ide vetett.

Porontyát a fején
hozta vad vízen át.
Vadásznak most reá,
itt hagyja a fogát.

Vagy börtönben rohad,
elpusztul a kölyök.
Az örök, smaszerek
vigyorgó ördögök.

Kiles a kulcslyukon,
de sehová se lát.
Ki ide menekült,
megátkozza magát.

Békétlen dal

Akinek nincs, nincsen,
elég, ha van másnak.
Emennek ád isten,

amannak sírt ásnak.

Milliárdot néki,
kastélyt új tanyául.
De a putri régi,
rogyadoz kajánul.

Ez hiába fárad,
étele is sótlan,
öreg kenyér szárad
a kenyértartóban.

Az vigadoz bezzeg,
foga sose vásik.
Elég, ha van ennek,
koplaljon a másik.

A satíraíró panasza

Amikor észbontó a rettenet,
satírárt írni róla nem lehet.

Ludas Matyi mondja

Fütyküst a kezünkbe,
túl sok az ördög itt.
Nem elég háromszor
elverni Döbrögít.

Ungarn

Kiadó.

Felirat utcai szemétládán

Szavazóurna

Közmunkás ének

A közmunka nem a köz
javadalmát szolgálja,
mit kihordtam, itt hagyom,
urak, alászolgája!

Tüntetés

Budapest
mégse rest

mert ha kell
ütni mer

fenyeget
jaj neked

fel is út
le is út

nem titok
ütni fog

nem remeg
jaj neked

odafönt
száll a köd

idelent
dong a csend

szívbe vér
visszatér

él az agy
veszve vagy

jön a vég
zeng az ég

zivatar
elzavar

mégse rest
Budapest

Üzenet

Mit várunk,
senki se tudja!
Hol van az
okosság útja?

Féreg ül
sok régi sebben.
Tüntessünk,
a kormány vesszen!

Csak félünk,
azt is hiában.
Így élünk ma
Hunniában.

Ítélet

Az internetadót
elkúrtátok, fiúk,
olyan pokolba visz,
ahonnét nincs kiút.

Ha teli a pohár,
kicsordul, ki bizony,
bugyborékol a víz,
alvilági iszony,

hihetetlen, mi lesz,
vagy mondjuk így: kaput?
Többé nem menekít
innét ki alagút,

ott lesztek, ahová
valók vagytok ti rég,
tüzet fú Belzebub,
gyakorlott, vén pribék.

Százezren hirdetik:
nincs kiút, nincs kiút,
az internetadót
elkúrtátok, fiúk.

Betiltott szavak

Aki szegény, rászorult,
és griffmadár nincsen.
A stadionban ki ül,
és ki rohad sitten?

Még melyik szó lett tilos,
az ördög, az isten?
Azon töprengek ma én,
mi történik itten?

Vetélkedő

Három Simor nemzedék,
Barnabás, Peti meg én.
„Ez is valami – nevet
az öreg fenyő, a vén

filozófus – idenézz!
Törzsem egyre magasabb!”
Irigykedve bámulom
a hatalmas ágakat.

Unokavers

Azt mondja a grostatám,
kövér lett a proosztatám.

Sopánkodik a nagyfi,
torkom öli a fagyfi.

Bárki akármit beszél,
szabad leszek, mint a szél.

Rapszódia

Szervusztok, gólyák – mondom.
Hány fiókat neveltek?

Elszálltok, visszatértek.
Fészek fölött kerengtek.

Hol kerengek, és meddig?
Tegnap fészek hol van?

Csúfondáros szél vijjog.
Béka brekeg a tóban.

El kéne szállni innét,
azután visszatérni.

Oda, hol állt a fészek.
Szétdúltan is a régi.

Míg gólya ül a póznán,
nem pusztul el világom,

bár rémek vihorásznak
halálra ítélt fákön,

ördöghad alvilágból
rontani, ölni készül.

Botladozik az ember,
erejét veszti, szédül.

Irgalomért esengni
nincs undorítóbb szégyen.

Írtam, mi mást tehetnék,
kétezer tizen négyben.

Homenaje a Budapest

József Attila
fölötte sarló és kalapács
alattuk
optimista léggömb

Andrés Simor
Gellérthegyi barlangban lakik

Fayad Jamís rajzolta ezt
1965-ben

Én Budapestem
mikor leszél ilyen
József Attilás
sarló-kalapácsos?

A Podemos híreit olvasva

Franco tábornokot
egyre kevesebben
kedvelik Spanyolországban,
és sokan emlékeznek
1932-re,
amikor napszámosok között
osztottak szét számos nagybirtokot.

Mikor lesz hazámban
második Tanácsköztársaság,
Korvin,
Szamuely
szelleme vissza mikor tér?

Vagy
helyesebb volna
nevek nélkül,
szelídebben fogalmazni?

Szózat

Az nem lehet, hogy annyi szív!
Lehet, lehet, lehet.
Ha ész, erő és akarat
egyszerre meggebed.

Imádság miért epedez
százezrek ajakán,
ha nem jó, félúton megállt
a jobb kor, mely után

fohászkodtunk, de mennyien,
és hányszor, sok ezer.
Már csak a sírt veszik körül
hol nemzet süllyed el,

s az ember millióinak
szemében gyászkönny ül.
Tiltakozz, élj tovább, magyar,
élj rendületlenül.

És újra mondd: számodra hely
e kívül nincs sehol,
bár udvarodban ordasok,
téged itt óv akol.

Emigráns ének

Szerettem. Hazám volt.
Kérdezem: Neve mi?
Nemzeti Dohánybolt.

A nagy hazafi

Kirovra gondolok
az ő kezében
törtek így szét a gyufák

De ki ma
a nagy hazafi?

A baloldali napilapban
egy egyébként rokonszenves szerző
miniszterelnökünket
Che Guevarának nevezi

Dobnám
az újságot a szemébe

Ostobaság
az újság a macskaládába való

Inkább vizet melegítek
óvatosan
kétszer is a lánghoz tartom a gyufát
miközben ismét Kirovra gondolok

Kísértetj

A házra árnyék roskad,
ablakon szél zörög.
Odakint ugrándoznak
kénköves ördögök.

Rémek ülnek a fákon,
sírnak rügyek, bogok.
Alvásod neszét várom,
aludni nem fogok.

Hajnali háromig

Valami halk zene
álomba ringató
hullámozó mint a tó
talán az kellene

nem forgolódni itt
Az árnyak mint a fák
őrzik az éjszakát
egészen hajnalig

Hajnali háromig

Kamaszkor

Szorong, füttyjét veri,
kineveti Gál Teri
(szép volt, és nagyon hiú):
„Milyen mafla kisfiú!”

Katy

Ügyetlenkedtem álló éven át.
„Dobj a tengerbe!” – mondta sírva.
Havannából Madridba költözött.
Spanyol földön feküdt a sírba.

Arcát idézem, kissé tétován.
Fénykép, rég láttam, róla van még.
Valamikor ő volt a szerelem.
Ideírom, mielőtt halnék.

Alkony

Ha megjössz, ülsz a gép mögött.
Odakint mit látok? Ködöt.

Idebent mit érzek? Telet.
Életünk egyre hidegebb.

Elbújni volna jó. Hova?
Kocog már Szent Mihály lova.

Kiért kocog, miért kocog?
Nem felelnek a tobozok.

Hallgat a fenyő, messze néz.
Ragad az alkony, mint a méz.

Variáció F. J. versére

Te csak alszol, és nem tudod,
mennyire szeretlek,
miközben én nem is kopácsolok, mert
a számítógép illedelmes, nem kopog,
az írógép pedig már rég a sarokban szomorkodik.
Fatönkbe se botlom, ilyenkor nem megyek le,
majd később viszem le a szemetet.
Az utcán úgyse énekelnek,
se rút, se gyönyörű dolgokat.
Néma az utca,
csak a nap süt, de ő is álnok,
nem melegít.
Az ajtó csikorgása más, mint a kapué,
nem töri meg álmodat.
Aludj.

Korareggel

Ügyes a macska, beszökött,
Évát keresi. Felkapom.
Ne hagyja szőrét idebent
a most vásárolt paplanon.

Reggelit csinállok nekik.
Az új nap az éjből kinő.
Hamarosan én is eszem.
Odakint ködös az idő.

Mi vár ma? Vásárolni kell.
Néhány unott tennivaló.
Szerkeszteni, fordítani.
Egyre jobban értelek, Kabó.

Dal

Utálatosom,
ha nem leszel itt,
kinek készítek
akkor reggelit?

Utálatosom,
ha nem leszel itt,
mikor a nap kél,
is esteledik?

Ellendal

Ha mókus lennék, örülnél nekem,
vidáman ugrálnék az ágakon.
Az éjszakából csorgó fájdalom
eltűnne napfényt hozó reggelen.

Az éjszakából csorgó fájdalom
eltűnne napfényt hozó reggelen.
Ha mókus lennék, örülnél nekem,
vidáman ugrálnék az ágakon.

Tél van

Rügy, levél nincs a fákon. Nézem az ágakat.
Gyökérré kéne lenni. Élni a föld alatt.
Erősödik a szél kint. Érkezőben a köd.
Tél van. Szerelem nincsen. A hó mindent beföd.

Társalgás Negrivel

Nem lesz felis sapiens,
Éva táskáját tépi.
A táska nem miákol,
és ezt sehogy se érti.

Hiszen fekete, selymes,
ám nem miákol mégse.
Mit tegyen, nyalogassa,
vagy inkább tépje, tépje?

Beszélek hozzá bárgyún,
macskául kell felelni.
Hosszan néz, választ várva,
mit miákoljak, Negri?

Irigység

Fikusz, hibiszkusz, filodendron,
itt egy levél, amott egy másik,
szerelmesek, ölelik egymást,
és a hibiszkusz kivirágzik.

Három szerelmes, eggyé lettek,
levél levélen, ág az ágon,
fikusz, hibiszkusz, filodendron,
innét az utcát alig látom.

Fikusz, hibiszkusz, filodendron,
fagy, szélvihar titeket nem bánt,
ablakunkból ki alig látni,
ölelitek, óvjátok egymást.

Egy neuropszichológusnőnek

Milán Flóra, Milán Flóra,
pereg már a homokóra.

Nincsen idő cseverészni,
ami marad, úgyis tréfli.

Nyílik vize egy mély tónak.
Hol van a tizedik mondat?

Emeninek

Telefon, e-mail mit se ér,
ezért e négysoros levél.
Nem jelentkezel. Rút dolog.
Minduntalan rád gondolok.

Köszöntő

Lábunk alatt, remélem,
kiránthatatlan szőnyeg,
maga a Földgolyó van.

Ha kirántják a Földet,
lesz művelhető csillag,
jó gépen odaszállunk.

Büszke marslakók hívnak
a világegyetembe,
hazánkra ott találunk.

Bújjunk valami versbe,
nincs ki onnét kilökjön.
Ritók Nórának írom.

Gyerekeit köszöntöm,
kik rajzolnak és győznek,
övék lesz a jövőendő.

Nem vers, rímes előleg,
szerzője Simor András,
holmi poétafele.

Dalocska

Kint égnek már a lámpák,
csúszós, jeges a járda.
Kár kimenni a télbe,
ahol senki se vár ma.

Ahol senki se vár ma,
kár kimenni a télbe.
Aludni kéne inkább.
Nem vigasztal az éj se.

Búcsú

A tegnapi szó
nem a régi már
a zsúfolt szoba
idegen sivár

Én milyen vagyok

nem a régi rég
kopár letarolt
kietlen vidék

Nincs fa se bokor
lepke se repül
a semmi van itt
rendületlenül

Ágán ül a szív
szállna de hova
indulnia kell
immár sehova

Mikor odaér
tovább nem dobog
hullnak gyászoló
szikkadt tobozok

Hová lett?

Hová lett a szerelem?
Ácsorog a tereken.

Szalad tavaszi mezőn,
az erdőben szembejön.

Csak itt, csak itt nincs velem,
akárhogyan keresem.

Üresen kopog a rím,
cserben hagynak könyveim.

Az életnek vége lesz,
és a hiány végleges.

Rémület

Hova, hova, sehova,
nyihog a halál lova.
Tűnjünk sebesen tova,
nem gyújt tüzet a kova.

Meglátogat valaki,
senki se vár odaki.
Kiabálok: „Hallali!”

de hangom nem hallani.

Alom helyett révület,
kovakő nem gyújt tüzet.
Nincsen szóló, se szüret,
ürgét becsap az üreg.

Régóta üres a rost,
bárány ökleli a kost.
Sietősen, hamarost
el kellene bújni most.

Harapj belém

Sötétedik,
mint vén ladik,
az éjszaka
közeledik.

Lomha az agy,
olykor kihagy,
verebet öl
a téli fagy.

Jöjj, március,
jöjj, március,
harapj belém,
vidám hiúz.

Huhog a Rém,
huhog a Rém.
Harapj belém,
harapj belém!

Rém (rém)-álom

Vallatnak:
hol lakom,
mi a telefonszámom?

Felelek:
Lenin krt. 86.
114-193

Fél évszázada
nem lakom ott.

Fél évszázada
ezt a számot nem tárcsázom.

Szörnyű idő

Napi egy fagyhalál,
fagyhalál, döghalál,
Petőfi szava jobb,
én inkább hallgatok.

Szörnyű idő, az ég
szürke, ritkán se kék,
élünk, alig, alig,
megfagyunk hajnalig.

A népek tétovák,
kocsis veri lovát,
nyüszít éhes ebe,
lerogy a vén gebe.

Szörnyű idő, az ég
szürke, ritkán se kék.
Nincsenek csillagok.
Hallgatok, hallgatok.

Polgármesteri rendelet

A lehullott diót
kukacok egyék meg
legyen eledele
odatévedt légynek

Ne szedje föl szegény
ki dióra vágyik
turkálják bogarak
ítélet napjáig

Ezt én mondom Ura
a szép Soponyának
hol majdan gipszszobor
őrzi koponyámat

Vászoly

Voltam Vazul-birtok
a temető mellett
Árpád-kori rom van

Eladó ház jó sok
bevetetlen telkek
vevőt várnak sorban

Elköltöztek innét
pedig szép az erdő
bikkfán levél szórtan

Tanító rég nincsen
föld akadna termő
de ki vetne hol van?

Megyer

Alig laknak benne,
talán tizennyolcán.
Eladó ház sok van.
Ott élni jó lenne?

Ha remete volnék,
kivennék egy házat.
Ki Megyerben lázad,
nem csitítja szomszéd.

Éljünk hát Megyerben,
kis falu, kis ország.
Miféle bolondság
születik e versben?

Olyan Simor rigmus,
csipog, verebecske.
Hagyjuk félbe-szerbe.
Elmondtad, amit tudsz.

Vas Borona levele Táncsics Mihálhoz

Mindenféléket ír kend,
bugrisa ama Háznak,
ahol régolta nincs rend,
nemeseket gyaláznak,

vonuljon inkább vissza,
bíró uram lehet még,
ki pálinkáját issza,
reggel, este ehetnék,

nem költ többé ilyesmit,
pipára gyújt, pöfékel,
szunyókál, alszik estig,
és trécselget Terézzel.

Tiborc panasza 2015-ben

Még nevemet is elraborták, mintha
nevem illene egy maffiózóra, aki
csordaszámra tartja gyülevész
szolgáit éppenséggel mintha minden
hajszála egy őrzőt kívánna, ők
játszanak és zabáinak szüntelen, míg
kéményeinkről elpusztulnak a
golyák, mivel magunk emésztyük el
a hulladékot is.

P. S. költő a barguzini versekről

Dilettáns költők művét belepi a futó por.
Még hogy én? Ennyi szirszart? Szégyellő magad, utókor.

Átokrím

Lopnak, csálnak és hazudnak,
szobrot emelnek Vazulnak,
pogány imát lehelnek
Botondnak és Lehelnek.

Vata vezér nem ül sírban,
csontkezében tüzes nyíl van.
Kürtöt fújnak a szittyák,
halálunkat áhítják.

Kést kéne torkukba verni!
Bogyókból mérget keverni!
Mohács kell a magyarnak,

ébredni nem akarnak?

Mit ér a sok lárifári?
Én nem vagyok békepárti.
Vagy ők, vagy mi! Kimondom,
titeket vár jó hordóm.

A Dunába, a Tiszába!
Nem törtök minket igába.
Mikor kötélen lógtok,
ez legyen nekrológtok.

Kataklizmaváró

Kataklizma, lássalak,
várlak türelmetlenül.
Drága gyökér, drága mag,
fent a világ férgesül.

Érkezzen valami más,
ezek ne, és ne azok,
igazi, új Messiás,
pusztuljanak a gazok,

a félelem urai,
kiktől élni nem lehet.
Tüntetni, lázítani
kényszerít a rettenet.

Drága gyökér, drága mag,
fent a világ férgesül.
Kataklizma, lássalak,
várlak türelmetlenül.

Mély alvás előtt

Ha az éj
ideér

lomha test
kelni rest

ki ne vigy
dülmirigy

idebent

jó a csend

ki botor
megbotol

téveteg
lépeget

tudja ég
hova lép

idebent
jó a csend

Álmatlanság

Vakaródzom. Aludni kéne.
Vihog odakint Halál néne.

Ugyanarról

Sunyítva vár
a halál,
olyan, akár
a sakál.

Könyörgő

Öreg Strausz, segíts,
Éva harákol.
Hosszú az éjszaka,
bár lennék máshol.

Slejmot köpni, nagyot,
segíts, te tudtál.
Éva köhög, köhög.
Árnyék jön, gúnár

formájú, hova hív?
Utána mennék.
Hosszú az éjszaka,
ne legyen emlék.

Árnyék, gúnár biceg,
csőre rikácsol.
Öreg Strausz, segíts,
Éva harákol.

Ketten

Hajad göndörödik megint,
egyszer a nyár is visszajön.

Pipacsok nyílnak a mezőn,
szivárvány hídja nekem int.

Azon indulok messzire,
minden úton veled vagyok.

Hiába jönnek rút fagyok,
nem pusztul el a venyige.

Ernyedt hímvesző monológja

Dúsan omló
drága ondó
hová lettél,
bennrekedtél?

Erőm nincs már.
Ki birizgál,
egy morózus
urológus?

Széthullt kéve.
Hatvan éve
aki voltam,
hol van, hol van?

Rút az éjjel.
Csak innét el!
A Tejútra
szöknék futva.

Sorsom álnok.
Fel se állok.
Kéne egy lyuk?
Inkább hagyjuk.

Diagnózis

Hibátlan a balfélteke,
a jobb viszont kihagy,
meg kéne regulázni őt.
Túl baloldali vagy.

A szív is baloldalt dobog,
sokat dadog a száj,
aztán hallgat véglegesen,
mikor a szív megáll.

Balfélteke és szív, derék
elvtársak, két konok
baloldali, tirátok én
örömet gondolok.

Folytassátok, míg élek itt,
pihentek azután,
ha majomként ugrándoزم
egy túlvilági fán.

Litánia

Mik vogymuk, jaj, feleim,
öregednek beleim.

Bokron málna incseleg:
„Nálunk szebbek nincsenek!”

Enni, inni, aludni,
aztán eltűnni, uzsgyi!

Szél fut száraz avaron,
róka ül az udvaron.

Rémüldöz egy vén liba,
ebből lesz nagy galiba!

Nekem semmi se ízlik,
se málnák, se ribizlik.

Ollót nyitnak a rákok.
Ki gágog, miért gágog?

Serleg alján misebor.

Ennyi leszünk, isa, por.

Majom

Csimpaszkodik a majom,
még a farka is karom.

Fölfele és lefele
vörösük a feneke.

* * *

Ez itten a gorilla,
nincs mancsában kés, villa.
Faágak közül kiles,
nem lesz homo sapiens.

A cet emlékezete

Amikor Jónás itt lakott,
sohasem tartott böjtnapot.
Nagy tüzet rakott, meleget,
és minden halat megevett.

Boldog öregkor

Vénember orra csöpög,
vihognak az ördögök:
„Kobakodban agyzugor,
vár odalent egy bugyor.”

Léthelyzet

Üregében a vakondok,
én életemben szorongok.

Vásárlás közben

A homo sapiens
járt volna egy lábon,
hisz kézből kellene
kettő helyett három.

Marcos Ana

A 94 éves
5 évvel
fiatalabb nálam

Mert 23 évét
Franco tábornok börtönében
életkorába
nem számítja be

Téli szonett

A pad vénekkel teli,
ám a januári nap
olyan, mint a napilap,
becsapja, ki hisz neki.

Örvendezzünk, de minek?
Ordasok a ház előtt,
felfalják a csecsemőt.
Ólálkodik a hideg.

Annyi most a rossz dolog,
másra alig gondolok,
magamat nyugtatgatom.

De a nap még melegít,
velünk marad estelig.
Üldögelek a padon.

Tercinát a kukába

Mire jó egy fél vekni,
és mit ér, ha penészes?
Kérdésnek túl nehéz ez.
És ki fogja megenni?

Akad koldus az utcán,
belőlük egyre több lesz.
Miféle verset ötlesz,
inkább fejezd be kurtán.

Tercinát a kukába,
a rím romlandó rothad.
Dobjuk hát a Dunába!

Víg turisták hajóznak.
Megbotlik versed lába,
hagyd abba, egyre rosszabb.

Huba

Utoljára
a csöppöket
figyelted,
jön-e
még egy.

Már
csak szemed
mondta:

„Jó volna
a sírból
visszanézve látni,
hogyan ez a sok nyikhaj
eltűnt innét
végleg.”

Félálom

Huba,
ez a rajz
gyönyörű!

De
miért csak
egyet küldesz,
lustálkodsza odaát?

Egy túlvilági fát,
kopárat,
rügytelent

rajzolhatnál nekem.

Varjú az ágbegyen
azt mondja: „Kár!”

Akár
lehetnék én is
efféle madár.

Bálványos Huba: Angyal I.

Szomorú ez az angyal,
mintha repülni félne.
Ha egyszer elszáll innét,
nem tudjuk, visszatér-e.

Kiegészítés R. M. naplójába

Kincstári sapka rajtam
talán e sor miatt
törülte a cenzúra
a Téli napsütés-t

Attilától kérdezem

Hazug nap süt, hidegek
jönnek, veréb didereg.

Hálnak az utcán, az ám,
jelen időben, hazám!

Védekeznek, de hogyan?
Földre dönt egy szélroham.

Csapkod fekete vihar
rettentő szárnyaival.

Van rejtek, van menedék,
kék az ég, vagy mégse kék?

Attilától kérdezem,
lesz boldogabb énekem?

Parafrázis

*Aki szegény, az a legszegényebb,
fázósságát odadja a télnek,
melegét meg odadja a nyárnak,
üres kedvét a puszta határnak.*

És még mit ad, mást úgyse tud adni,
csak baja van, megannyi, megannyi,
ott kell hagyni földet, lakást, házat,
lázadna még, de hiába lázad.

Galambokból griffmadár ma nem lesz,
és galambnak maradni keserves,
szárnyát nyesik, csőrét is kitépik,
lelke repül csak a magas égig.

Csokonai kérdezi

*A miénk nevezet megintlen elüle,
az enyim, a tied mennyi lármát szüle,
valamennyi könnyét a szegény kisírja,
szomorún hangicsál fészken a pacsirta,
hát szabad létedre szerencsétlen ember
zárbékót kezedre tulajdon kezed ver?*

Reménykedő

Ne lógasd orrodát, Simor,
elvégre úgyis nagyra nőtt!
Édes a must, mikor kiforr,
lesz még bor, mint tegnapelőtt.

Hiába horkan télidő,
büszkélkedik dudva, muhar.
Tavasz vár, virág is kinő,
élni fog a magyar Ugar.

Antik temető

Mondja, kend,

maga vend,

vagy vend vótt,
és meghótt?

Lábszárcsont,
netán tót?

Vagy török,
újjörög?

Odalent,
mondja, kend,

mit akar,
bús magyar,

csontkupac,
kit kukac

rág, harap,
föld alatt,

és kiás
Messiás,

vagy más szent,
kit vár lent?

Optimizmus

A macska mindig a csapból iszik,
hiába teszek bögrében vizet
étele mellé, nem érdekli az.

Óvatosan eszem a reggelit,
belem nem bírja a forró teát,
kezdek macskámhoz hasonlítani.

Én verset írok, ő nyávogni kezd,
a különbség kettőnk között kevés.
Hol jön létre a felis sapiens?

Macskákkal teli világegyetem,
a Tejútból kortyolnak csillagot,
a Szót százféle hangon képezik.

Mi Jahvénak egykor nem sikerült,
megvalósítják a Jupiteren,

dorombolásuk elér ide is.

Macskavers

Nem maradok
egyedül,
cica, cica
ideül.

A kezemben
golyóstoll,
én írok, ő
dorombol.

Ki a költő,
ő vagy én?
Ül az asztal
tetején,

bököd, ugrál,
sose sír,
dorombol és
verset ír,

Harkály

Fák törzsén kapirgál,
férgeket eszik,
fanyűvő madárnak
másutt nevezik,
csőrét a kukacok,
nyüvek rettegik.

A kutya meg én

A kis vakarcs élesekét ugat.
Ugatása kíséri az úton át.
„Ne mérgeledj!” – mondom kétszer neki.
Én tovább megyek, ő ugat tovább.

Ő nincsen odatúl

Apámról álmodom
mintha várna rám
ő ül az ágakon
füge lett talán

Ő mászik a fűvön
hangya lett bizony
őt lélegzi tudóm
víz lett őt iszom

tavasszá lett kigyúl
itt van mindenütt
ő nincsen odatúl
izzó heve fűt

Eleven fájdalom
én lettem apám
de kiről álmodom
és ki vár reám

Ő kérdez kérdezek
nem is én vagyok
elalszom ébredek
élek meghalok

Apámról álmodom
izzó heve fűt
ő ül az ágakon
itt van mindenütt

* * *

Kérdezem, faggatom,
mit csinál odaát,
amikor idenéz,
minálunk mire lát?

Mire megy el a pénz,
ki hazudik, ki lop,
a miniszter urak
keresete titok?

A szegény mit se kap,
uzsora öli meg,
télen odahaza
kivégzi a hideg.

Apám hümmög, felel:
„Vigyázz, fiam, vigyázz!”

Kutyájuk hívta így
Teréz asszony: „Vigyázz!”

Jó rejtek kellene,
amilyen Táncsicsé.
Ne írjak magyarul,
legyek inkább kiesé.

De apám kinevet:
„Maradj, fiam, magyar!”
Olyan lett a világ,
akár bús ravatal.

Mit mondjak még neki,
aki álmomban él?
Tél van, az ágakon
se rügy, se falevél.

Én is kopár leszek,
nem ébreszt hajnalom.
„Mit csinálsz odaát?” –
apámat faggatom.

Káprázat

Öreg Strausz Bamusban él,
benne vannak génjei.
„Dédunokám!” – mondaná,
sírva örülne neki,

mert aki nagyon örül,
annak könnye kipotyog.
Hol lennének? Szigligeten,
hol kondérban hús rotyog.

Peti rakja a tüzet,
én az almákat szedem.
„Dédunokám!” – mondaná.
Törülgetem a szemem.

Éjszaka

Lidérchad érkezik,
szemhéjam zörgetik,
szemhéjam zörgetik,
megölünk reggelig.

Aludtál eleget,
nyisd ki a szemedet,
álmodat ne keresd,
örökre elveszett.

Fekszem az ágyamon,
verejték hátamon,
álmomat nem adom,
álmomat nem adom.

Töredék

Pendrive őrzi agyamat.
Agyam dobozban lakik.
Vizelni kell. Nehezen
botorkálok a falig.

Agyam e-mailt küld nekem.
Kérdez tőlem valamit.
Válaszolni kellene.
Válaszolni. Na de mit?

Hugo Chávez Frías

Ki tovább él holtan
Hugo Chávez Frías
fényjel mint ő hol van

Sose fog meghalni
vele együtt harcol
Bolivár és Marti

Irigykedve várok
ki védelmez minket
az éjszaka károg

Egy vezető kéne
csillagot kitűzni
csillagtalan égre

Gyökér ha lennék

Rügy, levél nélkül is szépek a fák
utamon,
őrzik a tavaszt, őrzik a nyarat
csupaszon.

Mélybe rejtőztek, élnek odalent,
föld alatt,
gyökerek őrzik, konok gyökerek
nyaramat.

Gyökér ha lennék, mélyben rejtező,
odalent,
védene engem érlelő humusz,
drága csend.

Jó hangyák között várnám a jövőt,
holnapom,
mikor az égről mosolyog megint
szép napom.

Kerek hold szólít, tegnapi remény
idenéz,
méhek keresik, vidám zümmögök,
hol a méz.

Rügy levél nélkül is szépek a fák,
csupaszon,
őrzik a tavaszt, őrzik a nyarat
utamon.

Fejfa

Simor András fekszik itt.
Tovább írja verseit.
Ha jönnek a kukacok,
nekik felolvasni fog.

Mikor?

Megint egy rossz vers! Miért nem tudom
megírni a fura gondolatokat, például
ezt: a negyedik emeleti folyosón
(unokalátogatóban) arra gondolok (nem is igaz!)
talán innét egyszer leugrom (nem ugróm le),
vagy azt: valaki mögém oson és leüt
(senki se oson mögém), egy másik:

koporsóban fekszem (persze élve), és
arra gondolok, ki kellene nyitni
(nem is fekszem ott), szóval ezeket
sehogy se tudom megírni,
itt másznak a sorok, hangyák a bolyba,
szonettboly, elégialyuk (dehogy!),
netán hangyaexameter daktilusokkal
(a fenébe!), megint egy rossz vers,
mikor fogom ezt megírni, mikor?

Sírbeszéd

Mindenki pótolható.

Mivé legyek?

Mennyi takony,
nem orr, Bakony
arc közepén,
mi vagyok én?

Két szemgolyó,
mire való,
törülgetem
szemüvegem.

Ez itt a kéz,
nem irokéz,
néger se, csak
netán arab.

Aztán a láb,
megy legalább,
de túl botor,
sokszor botol.

Vonszol tovább,
elnyel a lép,
vagy tengeren
visz életem?

Miféle út,
semmibe fut,
ház, csigaház,
kiver a láz,

alig vagyok,
a száj dadog,
csak kérdezek,
mivé legyek?

Lázadásra biztató

Drága Leendő,
örök Teendő,
távol is közel,
el sose veszel?

Huba, a sovány,
ül egy ág bogán,
nem Tabák, Tobak
kérdi: „Nincs konyak?”

Táncolnak felém.
Ok őrzik, nem én,
mindazt, ami volt.
Mennyi, mennyi holt!

Élő kellene!
Haragos fene,
Dühös fák alatt
lobbanó szavak.

Hozzatok jövőt,
falat, háztetőt,
mi emelkedik,
újra épül itt.

Nem tegnapi düh,
kissé keserű,
de friss, ébredő,
tevékeny erő!

Azt mondja Huba:
„Nem oda Buda!”
Ladányi vihog:
„Megvan a titok!”

Lesz még nyár, heves,
kasza, egyenes,
kigyúló mezőn
nem Werbőczy jön.

Lerázni a kínt,
lázadni megint!

Versek élivel
ír, ki győzni mer.

Ha a Nap kisüt,
fény gyúl mindenütt.
Égjetek, tüzek!
Nem kell szemüveg.

Drága Leendő,
örök Teendő,
távol is közel,
el sose veszel?

Nosztalgia

Felhő az égen.
Hová lesz? Nézem,
úgy száll, mint régen.

Dünyögő

Leesik a fejem,
labdaként elgurul.
Úgy fekszem ágyamon,
mintha volnék tetem.

A párna ma kemény,
és forgolódni rossz.
Álmosan ébredek,
kinek zümmög remény?

A szegény marha bús,
egyre többbe kerül.
Hal ugrál, ő vidám,
hisz olcsóbb, mint a hús.

Az ember csenevész,
ünnep nem várja őt.
Marhája gennyezik,
elpusztítja a vész.

Bújjunk a föld alá,
vagy lógjunk fenn a fán.
Betiltva víg napunk,
így élünk, ostobán.

A költő berekedt

Lila levendulák
számítógépemen,
hol találok ilyet
hazai földeken?

Kopárok a mezők,
nincsen szántóvető.
Aki volt, elszökött,
vagy őrzi temető.

Gólya kéményeken
többé nem kelepek
Dölyfös urak elé
közmunkás térdepel.

Rabszolgák serege
vonszolja az ekét.
Tehén helyett igát
húz újkori cseléd.

Sivár lett ez a föld,
búzát belé ki vet?
Fiúkat, lányokat
százezrével kivet.

London magyar falu,
ki onnét haza vágy,
annak távoli föld
nem selymes, sose lágy.

Hazátlan madarak
szállnak messzire el.
A költő berekedt,
többé nem énekel.

Másképp szólva

*Nem oly becses az irhám,
hogy azt, ami van és készül
szavak nélkül kibírnám*

hát szólok: „Levegőt!”, és
mint hajdani várvédő,
a versből, modem lőrés,

kilesek, hol az ellen,
epigramma-golyókat
lőni támad most kedvem,

jobb fegyver, Ady-féle,
elkelne, vágni, nyesni,
ahogy a kasza éle,

nádvágó kés Kubában,
ahová ma is vinne,
hajó ha volna, lábam.

Itt maradok és morgok,
erre telik manapság,
másképp szólva: simorgok.

A kávéról

Régen nem hat, csak három,
nem úgy, mint negyven éve,
nem hajladoztam akkor,
búza voltam, nem kéve.

Ma már csomóba kötnek,
visznek a csűrbe gyorsan,
de fénné leszek úgyis,
füzem a Napból lobban.

Kávézom a Tejúton,
rám brummog a Nagy Medve,
szaporázza majd léptét,
kit táncra biztat kedve.

Azután föl a Marsba,
Szaturnusz napja ott vár,
mi régi nyelven szombat,
fölösleges az oltár.

Pusztá van, nincsen Mózes,
és csipkebokor sincsen,
Jahve lángja se szólít,
Pokolban él az Isten.

Aki enyém volt, hol van?
Elbújt, mint bolyba hangya.
Nem fél tőle az ördög,
jöttét nem jelzi angyal.

Belülről még vezérel,
mikor tanácsot kérek
Ilyenkor kezdek élni,
bőrömbe alig férek.

Igyunk akkor egy kávét,
az ötödik, elég is.
Hogy sok, mi sok, ki tudja?
A legszebb szó: a mégis.

Koncert

Mit csinál a kicsi sün?
Dalt játszik egy hegedűn.

Ránevet a méh: „Nini,
ez a sün Paganini.”

Darázs ül a rózsafán,
donog darákszongorán.

Csuda szép a zene itt.
Szívet, lelket melegít.

Szapphói strófák a szigligeti vaskályhához

Kályha, hipp-hopp, lobban a tűz, begyújtunk,
rönkfa, lángolj, ég a hasáb, de szépek,
egyre jobb itt, még melegebb lesz, úgy ám,
Szigliget éljen!

Almafákon lesz rügy is, alma, mennyi,
majd befőzöm, dunsztos elég van, esszük,
akkor én rád gondolok újra, kályhám,
Szigliget éljen!

Május eljön, Barnus is itt szaladgál,
almafákról földre potyogtok, almák,
jó lesz itt, még jobb, amikor velem futsz,
Szigliget éljen!

Hívogató

Cinegék, pintyek,
magocskát hintsek?

Mennyi titoknok,
vígan csipogtok,

ti szóltok, százan,
fészketek házam,

ott ülök, nézem,
ki eszi mézem,

mi van a földön,
felfalták szőlóm.

Lések, kinézek,
mondom tinéktek,

jöjjetek gyorsan,
szélben vagy hóban,

kutatni lesz mit,
morzsolok veknit,

magocskát hintek,
cinegék, pintyek!

Vendégvers

Fáj hallgatnom a híreket,
miket mélyemből énszavam hoz.
Mikor a világ hiteget,
imádkozom a vörös Naphoz.

Tavaszi vigalom

Táncol hangya, tücsök,
nekik hegedülök.
Zongorázik a rét.
léptet senkise vét.
